

[Helge Larsen.]

dende bemærkninger, jeg gjorde om forslaget opbygning og det sigte, det har. Derudover ønsker jeg kun at gøre et par enkelte bemærkninger.

I sommer, da Allé-Scenen var truet med at skulle forsvinde som teaterbygning — noget, der heldigvis blev undgået — fik vi understreget, hvor vigtigt det er, at der er mulighed for at bevare eksisterende teaterbygninger, naturligvis under forudsætning af at de er af en sådan kvalitet, at de kan bruges. Men vi fik også understreget betydningen af, at der kan skabes nye og tidssvarende teaterbygninger, og det forekommer mig at være noget meget væsentligt at tage med i betragtning, når nu lovforslaget skal til nærmere drøftelse i udvalget.

Med hensyn til støtte til teatret er vi alle klar over, at der fra det offentliges side må ydes en støtte til teaterdriften. Der er, så vidt jeg kan se, to veje at gå. Den ene er den direkte støtte til dækning af underskuddet, som foreslået i den højtærede ministers forslag, den anden er støtte til publikumsorganisationer, som kan sørge for tilslutning til teatrets forestillinger. Det forekommer mig, at vi i den udstrækning, vi kan fylde teatrene, opnår to formål: for det første at flere får del i det, teatret byder, og for det andet, at underskuddet skulle kunne bringes ned og dermed behovet for direkte støtte blive mindre. Ud fra det synspunkt forekommer det mig, at støtte til administration af publikumsorganisationer er noget meget væsentligt i forslaget. Jeg mener, at man i Tyskland siden 1945 netop har erfaret, at man gennem publikumsorganisationer er i stand til i visse tilfælde at skabe fuldt bæredygtigt grundlag for et levende teater og i andre tilfælde i hvert fald at give en meget væsentlig støtte til teaterdriften. Jeg tror også, man har de samme erfaringer fra landsdelsscenerne, og man har det fra publikumsorganisationer, som støtter de københavnske privatteatre. Jeg tror derfor, det er en støtteforanstaltning, som på længere sigt måske er mere værdifuld end

den direkte støtte til dækning af underskuddet, selv om jeg naturligvis erkender, at denne støtte også skal gives.

Må jeg derefter gøre en bemærkning om det andet problem, som knytter sig til teaterloven: hele spørgsmålet om teatrets stilling og teaterkunsten og dens fremtidsmuligheder. Jeg tror, det er rigtigt, som det ærede medlem fru Hanne Budtz sagde, at teatret svigter ikke. Når vi ser de forestillinger, der har været, de mange nye små scener, der er startet, hele den interesse, der er for TV-teatret, og den interesse, der er for teatret gennem amatørforeningerne, tror jeg, vi har lov at sige, at det egentlig ikke er teatret, der svigter. Men spørgsmålet er, om vi rent kunstnerisk giver teatret muligheder nok, og her er vi ved det meget væsentlige spørgsmål om uddannelsen, om mulighederne for forsøgsscener.

Det ærede medlem fru Hanne Budtz nærede forhåbninger til, at vi nu kunne gennemføre teaterkundskab i skolerne som fag, og jeg er ganske enig med det ærede medlem i, at vi må håbe, at der ud af dette kan skabes en øget interesse for teatret. Men har vi ikke grund til derudover at overveje, om vi kan skabe bedre muligheder for uddannelse af både skuespillere, instruktører og i og for sig også af forfattere? Det er i mange tilfælde et næsten urimeligt krav at stille en ung forfatter, at han skal kunne klare, første gang han møder op med et stykke, at få det opført på et af vore store teatre. Vi har for nylig set, at en ung forfatter har klaret det med en strålende succes, men der er også eksempler på, at det er gået lige modsat.

Jeg tror derfor, vi må overveje, om der ikke bør skabes bedre muligheder for at etablere forsøgsscener, mindre scener, som kan tage forsøgsarbejdet op, teatre, hvor unge talenter — eller folk, der mener at have talent — kan prøve deres kræfter. Jeg tror, man derigennem vil kunne nå et væsentligt stykke frem og også vil kunne undgå store fiaskoer. I denne forbindelse vil jeg gerne understrege, hvad jeg sagde i min tale i